

Arrest

nr. 253 568 van 28 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 17 augustus 2019, diende op 28 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 oktober 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 2 november 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 28/08/2019
Overdracht CGVS: 10/01/2020*

U had op 7 september 2020 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09u45 tot 14u00. U werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Gaspart, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren op 24 januari 2001 in San Cristóbal, gelegen in de staat Táchira, waar u woonde tot uw zes jaar. Na de scheiding van uw ouders verhuisde u met uw moeder naar de gemeente Fernández Feo in Táchira. U verbleef van tijd tot tijd ook bij uw vader in zijn woning in de wijk Libertador in San Cristóbal. In Fernández Feo kluste u bij op de finca waar jullie woonden. Op een dag werd u bedreigd door guerrillero's omdat jullie een illegale hoeveelheid benzine aan het vervoeren waren om te verhandelen. Toen u een jaar of vijftien was, verhuisde u met uw moeder naar de wijk Sucre in San Cristóbal en in 2019, enkele maanden voor uw vertrek, verhuisde u met uw moeder naar Avenida Pirineos in San Cristóbal.

U heeft uw middelbare studies afgerond in 2018. Hierna volgde u verschillende cursussen, zoals een bartenderkursus en kookkursus. U heeft verscheidene (studenten)jobs gehad in Venezuela. U werkte behalve op de finca, ook in een bakkerij, in restaurants en uw laatste job was in een cybercafé waar u heeft gewerkt tot februari of maart 2019.

U bent tegenstander van de huidige regering Maduro maar u steunt geen specifieke oppositiepartij. Tijdens uw secundaire studies aan de Unidad Educativa de Talentos Deportivos in San Cristóbal werden daar in de buurt veel antiregeringsprotesten georganiseerd. U ging wel eens kijken wat daar allemaal gaande was. In maart of mei 2014 raakten u en uw vrienden betrokken in een protestactie in de buurt van de school. Er werd met traangasbommen gegooid. U stond mee op straat, uw gezicht was bedekt. Op een bepaald moment kwamen vijf of zes leden van de Guardia Nacional Bolivariana naar u toegelopen. Ze sloegen u en namen u en een vriend mee naar een geblindeerde wagen. Ze lieten jullie daar een hele tijd wachten. U moest het telefoonnummer van uw moeder geven. Ze belden haar en zeiden dat u was aangehouden. Ze brachten jullie naar een kantoor op de Avenida Carabobo in San Cristóbal en zeiden dat u daar een nacht moest blijven. De mannen van de Guardia Nacional (GN) die u hadden aangehouden, intimideerden u, zeiden dat u een homo was, dat ze u zouden verkrachten en dat uw moeder problemen zou krijgen door u. De broer van uw moeder, H. S., werkte destijds als sergeant bij de Guardia Nacional. Hij nam contact op met het kantoor waar u vastzat en de volgende dag werd u vrijgelaten. Uw moeder wilde niet dat u op die school zou blijven omdat daar te veel protestacties werden georganiseerd. U startte aan de school Monseñor Jesus Maria El Pellin. Ook daar werd gemanifesteerd tegen de regering, onder andere door middel van het afsluiten van de straten. Ook u ging toen soms mee de straat op. Uw moeder wilde nogmaals dat u veranderde van school. U zette uw studies verder aan de school Unidad Educativa Colegio Roberto Raikes die buiten de stad is gelegen.

Midden 2017 had u samen met een paar vrienden uit de wijk Sucre op een avond uit protest obstakels op straat gelegd en de toegang tot de straat gebarricadeerd. Er kwamen twee moto's aangereden van mannen van het Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (CICPC). Ze richtten een pistool op jullie en zeiden dat ze jullie zouden aanhouden. Jullie werden door een patrouille meegenomen naar een kantoor en na een uur of zes vrijgelaten omdat jullie minderjarig waren.

Op 23 januari 2019 werd er een grote mars georganiseerd ter ondersteuning van Juan Guaidó die zich had uitgeroepen tot interim-president. Ook u ging die dag de straat op. In het centrum van San Cristóbal aangekomen, werd u samen met andere burgers opgepakt door mannen die de overheid steunen. Ze namen u mee naar een gebouw dicht bij en onder bedreiging van een vuurwapen, eisten ze 300 dollar losgeld. Ze belden uw moeder en informeerden haar dat u werd vastgehouden. Het losgeld werd betaald en na twee of drie uur lieten ze u gaan.

U verklaarde ook problemen te hebben gehad met uw ouders omdat zij wel regeringsgezind zijn en daarnaast ook spanningen te hebben gehad met andere aanhangers van het regime die u bijvoorbeeld niet wilden bedienen in hun winkels.

Verder werd u in Venezuela op straat lastiggevallen en afgeperst door de politie. U stelde dat u vroeger wel eens marihuana gebruikte, dat de politie u staande hield, een pond marihuana bovenhaalde en u daarvoor wilde doen opdraaien als u hen niet zou betalen.

Een laatste keer was in juni 2019 toen de politie aan u en uw vrienden vroeg elks 10 dollar te betalen of ze zouden jullie er valselijk van beschuldigen cocaïne bij te hebben.

Uw tante, E., evenals twee ooms aan vaderskant wonen met hun gezinnen in Miami in de Verenigde Staten. E. had u gezegd dat u misschien aan de slag kon gaan in het restaurant van een vriend in Griekenland. Uw tante E., haar zoon H., uw neef A. en nicht J., zouden in augustus 2019 naar Europa gaan. Dit was de kans voor u om Venezuela te verlaten. Uw familie betaalde uw vliegticket.

Op 2 augustus 2019 stak u te voet de grens met Colombia over. Op 4 augustus 2019 bent u vanuit Bogotá naar Parijs gevlogen. Daar ontmoette u uw familieleden. Jullie waren twee of drie nachten in Parijs en bezochten er toeristische trekpleisters. Vervolgens reisden jullie naar Zwitserland, eveneens voor toerisme. Hierna verbleven jullie één nacht in Brussel. U nam afscheid van uw tante, H. en A. en reisde met J. verder naar Amsterdam, Lyon en Madrid. Eens in Madrid, was uw geld bijna op. U wist niet wat u moest doen. Het plan om in Griekenland te gaan werken, was in het water gevallen daar uw familie niet goed had uitgelegd aan de restauranteigenaar dat het de bedoeling was om u daar permanent te vestigen. U contacteerde uw zus V. die in het Verenigd Koninkrijk woont, zij zei dat ze in België een jeugdvriend heeft wonen, A. W. A. M. (CGVS (...)) en O.V. (...), die hier internationale bescherming had gevraagd en bereid was u te ontvangen. U reisde zodus terug naar België. A. vertelde u over de asielprocedure en op 28 augustus 2019 diende u hier zelf een verzoek om internationale bescherming in. Door de onstabiele situatie in uw land vreest u bij een terugkeer gearresteerd of gedood te worden.

Uw zus A. P. S. (CGVS (...)) en haar zoontje verlieten Venezuela begin 2020. Ze diende hier op 13 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Haar verzoek is in behandeling.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw oude en nieuwe identiteitskaart; uw geboorteakte; uw migratiekaart van Colombia; een attest met uw belastinggegevens; uw puntenlijst van het Colegio Roberto Raikes; uw diploma van het Colegio Roberto Raikes; een certificaat dat bevestigt dat u een opleiding tot automonteur heeft gevolgd; en een certificaat dat bevestigt dat u een opleiding tot bartender heeft gevolgd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw verklaring in Venezuela te hebben deelgenomen aan antiregeringsmanifestaties en -acties tussen 2014 en 2019 (CGVS, p.7-8 en p.11), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd om uw vermeende verzet tegen de Venezolaanse regering te staven. U stelde niet in het bezit te zijn van bewijzen (CGVS, p.8). Gevraagd of u via vrienden of andere mensen aan foto's kan komen, repliceerde u dat veel mensen tijdens de manifestaties foto's van zichzelf maakten, enkel om die dan daarna te kunnen delen, maar dat u dat stom en gevaarlijk leek (CGVS, p.8). Van iemand die zegt aan verschillende manifestaties te hebben deelgenomen, mag nochtans worden verwacht dat hij/zij zijn/haar deelname aan die manifestaties zou kunnen aantonen. Uw gebrek aan enig begin van bewijs betreffende uw beweerde politieke activiteiten, roept dan ook ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid ervan. Wat betreft een eventuele beperkte steun aan de oppositie van uwentwege, dient volledigheidshalve verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op <https://reliefweb.int/>

[sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf](https://reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf) of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Wat betreft de door u beweerde drie rechtstreekse confrontaties met het regime in de context van antiregeringsactiviteiten, heeft het Commissariaat-generaal verschillende bedenkingen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Zo bleef u vaag aangaande de datum van uw eerste aanhouding. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) sprak u over mei 2014 (Vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2020, vraag 1). Op het CGVS had u het over maart of mei 2015. U stelde die maanden altijd door elkaar te halen (CGVS, p.11-12). U stelde verder dat Chávez in die periode was overleden, dat Maduro toen aan de macht kwam en er meer protestacties waren (CGVS, p.12). U er evenwel op gewezen dat Hugo Chávez is overleden in 2013, repliceerde u dat niet te weten en gaf als uitleg dat u toen elf of twaalf jaar oud was (CGVS, p.12). Ter verduidelijking gevraagd of het eerste incident plaatsvond in 2015, antwoordde u positief (CGVS, p.12). U erop gewezen dat u op de DVZ had verklaard dat uw eerste arrestatie in 2014 gebeurde, antwoordde u dat het – voor zover u het zich herinnerde – gebeurde in 2015 (CGVS, p.12). Op het einde van het onderhoud verklaarde u erg in de war te zijn over het jaartal van het eerste incident en uw twijfels te hebben (CGVS, p.16). De Vragenlijst werd aan u getoond waarop u uiteindelijk stelde dat het correcte jaartal het jaartal zal zijn zoals het werd neergeschreven op de DVZ, zijnde 2014 (CGVS, p.17). Zelfs gezien uw jonge leeftijd op het moment van de beweerde arrestatie, is het bedenkelijk dat u niet specifiek kon zijn en incoherente verklaringen aflegde over het moment van de eerste arrestatie, te meer u stelde dat de impact van die eerste arrestatie zeer groot was (CGVS, p.11-12).

Voorts kon u het CGVS niet vertellen hoe de vriend heet met wie u die dag werd gearresteerd en naar het kantoor van de Guardia Nacional werd gebracht (CGVS, p.11-12). Gevraagd hoelang die jongen had vastgezet, moest u het antwoord eveneens schuldig blijven (CGVS, p.12). Gevraagd of u enig idee heeft of hij dezelfde dag als u vrijkwam, dan wel dagen, weken of maanden later, kwam u niet verder dan te stellen dat hij niet samen met u vrijkwam maar dat u niet weet hoe hij het er verder vanaf heeft gebracht daar u niet meer naar de les ging (CGVS, p.12). Uw onwetendheid roept evenwel vragen op. Als jullie daadwerkelijk samen werden gearresteerd, zou mogen worden verwacht dat u meer informatie zou hebben over de situatie van die vriend.

Wat betreft uw confrontatie met de CICPC, kon u niet verder specificeren dan dat het ergens midden 2017 was gebeurd toen u vakantie had (CGVS, p.11 en p.13), wat opnieuw vaag is. Gevraagd wie er die avond nog allemaal werd opgepakt behalve u, antwoordde u kort dat vrienden/buren uit de wijk toen ook werden gearresteerd (CGVS, p.13). Gevraagd namen te geven, noemde u enkel uw vriend B. V. bij naam (CGVS, p.13). De namen van de andere personen die er toen bij waren, herinnerde u zich niet (CGVS, p.13). Er mag nochtans ook hier worden verwacht dat u het CGVS meer en spontaan informatie zou kunnen geven over de vrienden die in 2017 samen met u zouden zijn opgepakt door de CICPC.

Voorts dient erop gewezen te worden dat u op de DVZ had verklaard dat u na uw tweede arrestatie zeven of acht dagen werd vastgehouden, waar u op het Commissariaat-generaal sprak over een uur of zes (Vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2020, vraag 1 en CGVS, p.13). U geconfronteerd met de verklaringen die u had afgelegd op de DVZ, antwoordde u eerst met een stilzwijgen (CGVS, p.13). Gevraagd de tegenstrijdigheid uit te leggen, herhaalde u dat jullie toen maar enkele uren werden vastgehouden (CGVS, p.13). Het louter vasthouden aan uw laatste versie, is evenwel geen afdoende uitleg voor voornoemde incoherentie.

Over uw eerste en tweede vasthouding, verklaarde u op de DVZ dat de autoriteiten toen uw foto hadden genomen (Vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2020, vraag 5). Tijdens het onderhoud op het CGVS heeft u daar evenwel niets over gezegd. Nochtans werd u de kans gegeven die vasthoudingen en opsluitingen meer in detail te beschrijven (CGVS, p.10-13).

Wat betreft uw derde vasthouding na de betoging van 23 januari 2019, heeft het CGVS eveneens bedenkingen. Gevraagd die paar uur dat u vastzat in dat gebouw te beschrijven, repliceerde u dat ze u bedreigden met de dood, dat ze zeiden dat ze wisten wie u was en ook uw familie zouden herkennen en dat u best niet meer bij zulke acties betrokken kon raken (CGVS, p.14), wat opnieuw weinig doorleefd is. Gevraagd wat daar nog gebeurde, kwam u niet verder dan te stellen dat u wachtte op de bevestiging [van de betaling van het losgeld] (CGVS, p.14). U nogmaals de kans gegeven het CGVS meer informatie te geven over uw derde vasthouding en gevraagd onder andere te vertellen hoe die mannen eruit zagen, wat ze nog deden, hoe het gebouw eruit zag enz., antwoordde u dat het een hoog gebouw was met een gat in het midden, dat jullie beneden rond de fontein zaten, dat die mannen daar in burgerkledij rondliepen en dat jullie niet konden wegvlugten (CGVS, p.14). Dat u er pas de derde keer in slaagde om meer te vertellen over uw vasthouding in dat gebouw, wijst op een gebrek aan doorleefdheid.

Voorts stelde u zelf niet te weten of de 300 dollar losgeld werd betaald door uw moeder of door iemand anders van uw familie (CGVS, p.14), wat bedenkelijk is. Gevraagd of u achteraf had gevraagd aan uw moeder hoe zij die hele gebeurtenis had ervaren, kwam u niet verder dan te stellen dat ze de ouders niet kon tegenspreken (CGVS, p.14), wat opnieuw weinig doorleefd is.

Ten slotte dient aangaande de beschreven drie vasthoudingen opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd om deze te staven (CGVS, p.14).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België aangehouden en opgesloten bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw beweerd deelname aan antiregeringsactiviteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een eventuele beperkte steun aan de oppositie niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Overigens heeft u tussen januari 2019 en uw vertrek in augustus 2019 geen confrontaties meer gehad met het regime specifiek omwille van uw steun aan het verzet (CGVS, p.11) en gevraagd of u na uw vertrek uit Venezuela nog heeft vernomen of de autoriteiten u zijn komen zoeken, antwoordde u negatief (CGVS, p.16).

Op de DVZ verklaarde u ook problemen te hebben gehad met uw ouders omdat zij wel regeringsgezin zijn en daarnaast ook spanningen te hebben gehad met andere aanhangers van het regime die u

bijvoorbeeld niet wilden bedienen in de winkel (Vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2020, vraag 7 b)). U op het CGVS gevraagd naar de problemen met uw ouders, repliceerde u dat uw moeder als zijnde leerkracht is verbonden aan het regime die haar werkgever is. U stelde dat ze vroeger steeds voor Chávez had gestemd en het huidige regime acceptabel vindt. Gevraagd te expliciteren welke problemen dat voor u veroorzaakte, repliceerde u dat uw ouders steeds zeiden dat u problematisch was en u niet steunden. U meende dat uw familieleden die niet in Venezuela zijn dan besloten om voor u te zorgen (CGVS, p.16). Uit uw familiale situatie blijkt evenwel dat uw moeder u wél financieel ondersteunde in Venezuela (zie infra). Dat niet uw moeder maar uw familie in de Verenigde Staten uw vertrek bekostigde, wijst niet noodzakelijkerwijs op onwil van uw moeder. U houdt bovendien nog contact met uw moeder (CGVS, p.6). Wat betreft de beweerde spanningen met regeringsgezinde burgers en uw verklaring bijvoorbeeld niet bediend te zijn geweest in de winkels van regeringsgezinden (Vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2020, vraag 7 b)), dient er opgemerkt te worden dat u ook dit element niet heeft aangehaald op het CGVS. Ook wanneer werd gevraagd of u alle problemen had verteld omwille waarvan u niet kan terugkeren naar Venezuela en of u nog iets wilde toevoegen, maakte u hiervan geen melding (CGVS, p.16-17).

Gezien bovenstaande zijn er dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van een eventuele beperkte steun aan de oppositie.

Voorts haalde u nog aan in Venezuela lastiggevallen en afgeperst te zijn geweest door de politie (CGVS, p.11). U stelde dat de politie u lastigviel als u laat over straat wandelde, zei dat ze u zouden opsluiten en u afpersten (CGVS, p.11). U gaf aan dat dat er heel vaak zulke directe confrontaties plaatsvonden (CGVS, p.11). U verklaarde dat de politie u na verloop van tijd persoonlijk kende waardoor ze u ook persoonlijk volgden, stalkten (CGVS, p.11-12). Later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd concreter en meer in detail te vertellen over die aanvaringen met de politie, repliceerde u dat u vroeger wel eens marihuana gebruikte, dat de politie u staande hield, een pond marihuana bovenhaalde en u daarvoor wilde doen opdraaien als u hen niet zou betalen (CGVS, p.14). Volgens uw verklaringen moest u twintig of vijftig dollar betalen, afhankelijk van wat ze u zeiden (CGVS, p.15). Het betreft aldus gemeenschappelijke feiten. Gevraagd hoe vaak dat zo is gebeurd, sprak u vaagweg over verschillende keren (CGVS, p.14). Nogmaals gevraagd hoe vaak ongeveer, repliceerde u dat het een drie- à vijftal keer is gebeurd, niet altijd voor hetzelfde bedrag maar wel gelijkaardige situaties (CGVS, p.15). Drie à vijf keer is evenwel niet hetzelfde als 'heel vaak' zoals u eerder beschreef. Overigens had u op de Dienst Vreemdelingen verklaard dat u een tiental keer door de politie werd tegengehouden, gefouilleerd en afgeperst (Vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2020, vraag 7 a)). Deze incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen zetten vraagtekens bij de geloofwaardigheid ervan.

Verder gevraagd te verduidelijken wat u bedoelde toen u zei dat de politie u stalkte, antwoordde u zeer algemeen dat de politie zonder reden mensen wil lastigvallen en afpersen, dat het situaties zijn die zich voortdurend voordoen in uw land en dat als het één keer was gebeurd, dat normaal zou zijn maar dat het stalking is omdat het zo vaak gebeurt (CGVS, p.15). Uw verklaringen bleven evenwel te veel aan de vlakte. Gezien bovenstaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u dermate systematisch en ingrijpend werd lastiggevallen en afgeperst door de politie in Venezuela waardoor het leven in uw land van herkomst ondraaglijk werd.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde u het zelf niet aan maar op de DVZ had u laten noteren dat u ook problemen had met de politie en regeringsgezinde guerrilla omdat u had deelgenomen aan de illegale handel in brandstof in uw regio (Vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2020, vraag 7 a) en b)). U hierop gewezen op het CGVS, wijdde u eerst uit over die handel in benzine tussen Venezuela en Colombia (CGVS, p.15). Gevraagd of u zelf problemen heeft gekend door de verkoop van benzine, stelde u dat toen u op de finca in Fernández Feo werkte, u soms meereed met de camion om benzine te gaan verkopen. U vervolgde dat de guerrilla aanwezig is in die regio en dat jullie eens werden bedreigd door hen omdat jullie meer benzine bij hadden dan was toegestaan (CGVS, p.15). U stelde vaagweg dat dat de reden was dat u en uw gezin terug naar San Cristóbal zijn verhuisd (CGVS, p.15). In het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u tot uw 12 à 15 jaar in Fernández Feo te hebben gewoond, waarna u stelde dat u met uw moeder rond 2017 naar de wijk Sucre in San Cristóbal bent verhuisd (CGVS, p.4). Later gevraagd wanneer die confrontatie met de guerrilla plaatsvond, sprak u evenwel over oktober 2018, na het behalen van uw bachillerato (CGVS, p.17). Uw eerdere verklaringen volgend, woonde u op dat moment evenwel al terug in San Cristóbal (CGVS, p.4). Wat er ook van zij, het betreft een eenmalige bedreiging die zou hebben plaatsgevonden toen u in Fernández Feo woonde. Er blijkt geen actuele vrees uit.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u vooraleer internationale bescherming te hebben gevraagd in België eind augustus 2019, nog achtereenvolgens Frankrijk, Zwitserland, België, Nederland, Frankrijk en Spanje

als toerist heeft bezocht samen met enkele familieleden (CGVS, p.9-10). U verklaarde Europese toeristische trekpleisters te hebben bezocht om dan vast te stellen dat uw geld opraakte en terug naar België te zijn gereisd, waar u vervolgens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS, p.9-10). Uw gedrag is evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw uitleg dat u pas wist dat asiel bestaat nadat u hier had gesproken met A. W. A. M. (CGVS, p.9-10), is niet afdoende om uw beschreven gedrag te vergeoelijken.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat u zeer vaag bleef wat betreft de vluchtmotieven van uw zus die hier in maart een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Gevraagd waarom A. Venezuela heeft verlaten, antwoordde u vaagweg dat ze wel haar persoonlijke redenen zal hebben (CGVS, p.16). Gevraagd of u weet waarom ook uw zus besloot te vertrekken, kwam u niet verder dan te stellen dat het losstaat van u, dat jullie niet zoveel contact hebben en dat u haar daarom niets heeft gevraagd. U concludeerde dat het iets te maken heeft met haar vriend (CGVS, p.16). Dat jullie niet veel contact zouden hebben, mag evenwel verbazen daar jullie hier beiden in hetzelfde opvangcentrum verblijven (zie blauwe map). Het kan dan ook niet zijn dat u niet zou (willen) weten waarom uw zus die in hetzelfde land als u internationale bescherming heeft gevraagd, Venezuela heeft verlaten. Uw beweerde onwetendheid hieromtrent ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Wat u persoonlijk betreft, dient er opgemerkt te worden dat u in Venezuela steeds bij uw moeder heeft gewoond (CGVS, p.3-4). Uw moeder en vader die zijn gescheiden, zijn samen eigenaars van een woning die ze verhuren (CGVS, p.4). U maakte uw middelbare studies af en volgde bijkomend nog verschillende cursussen (CGVS, p.4 en zie ook stukken 8 en 9). U had verschillende (studenten)jobs. U werkte op een finca, in een bakkerij, in restaurants en uw laatste job was in een cybercafé waar u heeft gewerkt tot februari of maart 2019 (CGVS, p.4). U stelde dat het café moest sluiten vanwege onder andere de elektriciteitspannes die het land troffen (CGVS, p.5). Gevraagd of u daarna nog ander werk heeft gezocht, antwoordde u negatief (CGVS, p.5). Gevraagd waarom niet, repliceerde u dat u het niet nodig had (CGVS, p.5). Gevraagd hoe u dan financieel rondkwam toen u geen job meer had, stelde u dat u bij uw moeder woonde en dat zij voor u zorgde (CGVS, p.5). Uw moeder is leerkracht lagere school. Uw vader verkocht vroeger onder andere telefoonabonnementen maar u weet niet wat voor werk hij nu doet (CGVS, p.5). Uw zus V. is fotografe, reisde veel voor haar werk en woont nu in het Verenigd Koninkrijk met haar echtgenoot (CGVS, p.5). Uw zus A. die nu ook in België is, verkocht vroeger fastfood (CGVS, p.5-6). Uw halfzus ten slotte is schoolplichtig (CGVS, p.6).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande beslissing. Uw paspoort; uw oude en nieuwe identiteitskaart; uw geboorteakte; uw migratiekaart van Colombia; het attest met uw belastinggegevens; uw puntenlijst van het Colegio Roberto Raikes; uw diploma van het Colegio Roberto

Raikes; het certificaat dat bevestigt dat u een opleiding tot automonteur heeft gevolgd; en het certificaat dat bevestigt dat u een opleiding tot bartender heeft gevolgd, bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en studies die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

*“- artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève
- artikels 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980
- de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)
- beoordelingsfout”.*

Hij bespreekt de bestreden beslissing en geeft een theoretische toelichting over een aantal geschonden geachte bepalingen.

Over de vervolging van politieke opposanten in Venezuela citeert verzoeker algemene informatie van de COI Focus van 1 juli 2019, OHCHR van juli 2019. Hij meent dat hieruit blijkt dat de loutere deelname aan protesten en de loutere uiting van sympathieën voor de oppositie een risico inhoudt. Hij stelt zich de vraag of het risico hoog genoeg is, en of het dan voldoende aannemelijk is om een internationale bescherming toe te kennen. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad. Hij betoogt dat alle risicofactoren cumulatief in overweging moeten worden genomen, alsook de specifieke situatie in de regio van verzoeker.

Inzake de bijzondere situatie in Tachira, de regio waar verzoeker verbleef, in een context van een gewapend conflict, verwijst hij opnieuw naar rechtspraak van de Raad, alsook naar het EASO-rapport van augustus 2020 (p. 93) en stukken 3 en 4 van het verzoekschrift. Bovendien blijkt dat de staat Tachira, en de stad San Cristobal steeds een grote rol hebben gespeeld in de oppositie, reden waarom de politieke repressie er nog harde aanwezig is.

Voor het onderzoek van de geloofwaardigheid van verzoekers relaas moet de algemene en specifieke context, alsook zijn profiel in overweging worden genomen. Hij licht toe als volgt: *“Verzoeker is sinds heel klein in oppositie met zijn ouders en zijn familie.*

Hij moest om die reden vaak verhuizen. Hoewel hij heeft getracht om een chronologie te plakken op zijn woonplaatsen, stelt hij dat hij regelmatig van adres veranderde onder andere tussen Fernandez Feo en San Cristobal bij zijn moeder of zijn vader.

Verzoeker is in 2001 geboren. In 2014 of 2015, tijdens zijn eerste aanhouding, had hij amper 13 of 14 jaar. Het is dan niet verrassend dat hij moeite heeft om dit heel precies in de tijd te situeren.

Dat hij niets kan zeggen over het lot van zijn vriend is ook omdat hij toen verhuisde na deze eerste aanhouding en van school moest veranderen. Op de school waar hij die vriend leerde kennen is hij geen volledig jaar geweest. Hij heeft die vriend nooit meer gezien.

Het feit dat verzoeker steeds verhuisde, van school veranderde is ook de oorzaak van het feit dat hij zijn burelen niet persoonlijk kent.

Verzoeker kan enkel bevestigen dat hij in 2017 enkele uren aangehouden werd, en niet dagen. Hij maakt de hypothese dat er een verwarring ontstond tussen uren of dagen op de DVZ.

Verzoeker betwist dat hij weinig spontaan zou zijn geweest wanneer hem werd gevraagd om het gebouw waar hij de laatste keer in 2019 aangehouden werd. Hij heeft nog nooit een persoonlijk onderhoud op het CGVS afgelegd en probeerde kort en specifiek op de vraag te antwoorden. De informatie die hij meegedeelt moet globaal worden geëvalueerd. Wat het CGVS aan verzoeker verwijt is niet dat hij geen informatie kon geven, of geen doorleefde informatie, maar dat hij dit niet onmiddellijk of spontaan zou hebben gedaan. Aan dit feit moet weinig gewicht worden gehecht, gezien hij alles meegenomen gedetailleerde en doorleefde informatie kon weergeven.

Deze opmerkingen samengenomen met het profiel van verzoeker en de algemene informatie over de politieke repressie in de staat Tachira rechtvaardigt een ruime toepassing van het voordeel van het twijfel. Verzoekers relaas moet als geloofwaardig worden geacht."

Verzoeker vraagt een cumulatief, toekomstgericht onderzoek. Hij licht concreet toe als volgt: *"Verzoeker maakt dus aannemelijk dat hij, op basis van de hoge geciteerde landeninformatie, een gegronde vrees heeft op vervolging omwille van zijn deelname aan protestacties en meervoudige aanhoudingen in het kader daarvan.*

Hij heeft ook problemen gekend in zijn familie. Hoewel deze problemen niet voldoende zijn om een internationale bescherming te verkrijgen moeten deze die meegenomen worden in de beoordeling van het risico.

Hij heeft ook problemen gekend met de guerrilla omwille van zijn deelname aan handel van benzine. Deze gebeurtenissen zijn niet de oorzaak van het vertrek van zijn land maar moeten inmiddels ook meegenomen worden in de boordeling van toekomstige risico.

Uiteindelijk werd hij ook meermaals slachtoffer van politieel pesterijen, omdat hij een jongere is.

Dat verzoeker incoherent blijkt te zijn over het aantal keren dat hij lastig gevallen werd is omdat de intensiteit van de pesterijen niet steeds vergelijkbaar zijn. Soms wordt hij tegengehouden. Dat is heel vaak gebeurt. Soms wordt hij ook gefouilleerd en geïntimideerd. Dit is zeker een tiental keren gebeurd. Soms wordt hij afgeperst. Dit is enkele keren gebeurd."

Verzoeker vraagt de vluchtelingenstatus en stelt dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is, omdat hij reeds in het verleden *"het onderwerp"* heeft uitgemaakt van vervolging. Het samenstel van maatregelen is voldoende ernstig om iemand soortgelijk te treffen en behaalt het niveau van hardheid vereist om als vervolging te worden beschouwd. De vervolgingsgrond is zijn (toegeschreven) politieke opinie. Gelet op de dader van de vervolging, de overheid van zijn land, kan er geen sprake zijn van een intern vestigingsalternatief of bescherming van de overheid.

Ondergeschikt vraagt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus en stelt dat alles samengenomen, rekening houdend met zijn profiel en zijn ervaring, artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

- Een artikel *"Venezuela: le pouvoir prétend dialoguer mais arrête des opposants"* van rtbf.be van 20 maart 2014 (stuk 3);
- Een artikel *"Venezuela. L'engrenage sans fin de la violence et de la répression menace la vie des habitants du pays"* van amnesty.org van 19 april 2017 (stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, vreest verzoeker bij terugkeer naar Venezuela vervolging wegens zijn profiel van politiek opposant.

De bestreden beslissing wordt overgenomen waar deze hierover in het algemeen het volgende stelt:

"Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van

juli 2019, beschikbaar op
https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op
<https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk."

De beschikbare landeninformatie over het algemene politioneel geweld door de Venezolaanse overheden en *colectivo's* bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport van augustus 2020 blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Wel blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker valt onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. De bewoordingen "*are likely to be in need of international refugee protection*" in de "*Guidance*" van UNHCR van mei 2019 doen geen afbreuk aan de individualiseringsvereiste die tevens wordt gesteld: "*depending on the circumstances of the individual case*". Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze

individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit de toelichting van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker zich baseert op de algemene situatie in Venezuela. De Raad stelt vast dat verzoeker een beperkt politiek profiel of engagement heeft.

Verzoekers toelichting beperkt zich enerzijds tot een herhaling van zijn relaas, maar gaat anderzijds voorbij aan het hele relaas van verzoeker in twijfel wordt getrokken. Met het betoog dat zich de vraag stelt of alle risicofactoren ertoe leiden dat verzoeker internationale bescherming behoeft, laat hij de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid, terwijl het aan hem toekomt om deze concreet te weerleggen.

De motieven van de bestreden beslissing zijn correct, pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Ze worden door de Raad hernomen:

“Wat betreft uw verklaring in Venezuela te hebben deelgenomen aan antiregeringsmanifestaties en -acties tussen 2014 en 2019 (CGVS, p.7-8 en p.11), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd om uw vermeende verzet tegen de Venezolaanse regering te staven. U stelde niet in het bezit te zijn van bewijzen (CGVS, p.8). Gevraagd of u via vrienden of andere mensen aan foto's kan komen, repliceerde u dat veel mensen tijdens de manifestaties foto's van zichzelf maakten, enkel om die dan daarna te kunnen delen, maar dat u dat stom en gevaarlijk leek (CGVS, p.8). Van iemand die zegt aan verschillende manifestaties te hebben deelgenomen, mag nochtans worden verwacht dat hij/zij zijn/haar deelname aan die manifestaties zou kunnen aantonen. Uw gebrek aan enig begin van bewijs betreffende uw beweerde politieke activiteiten, roept dan ook ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid ervan. Wat betreft een eventuele beperkte steun aan de oppositie van uwentwege, dient volledigheidshalve verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.”

“Wat betreft de door u beweerde drie rechtstreekse confrontaties met het regime in de context van antiregeringsactiviteiten, heeft het Commissariaat-generaal verschillende bedenkingen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Zo bleef u vaag aangaande de datum van uw eerste aanhouding. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) sprak u over mei 2014 (Vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2020, vraag 1). Op het CGVS had u het over maart of mei 2015. U stelde die maanden altijd door elkaar te halen (CGVS, p.11-12). U stelde verder dat Chávez in die periode was overleden, dat Maduro toen aan de macht kwam en er meer protestacties waren (CGVS, p.12). U er evenwel op gewezen dat Hugo Chávez is overleden in 2013, repliceerde u dat niet te weten en gaf als uitleg dat u toen elf of twaalf jaar oud was (CGVS, p.12). Ter verduidelijking gevraagd of het eerste incident plaatsvond in 2015, antwoordde u positief (CGVS, p.12). U erop gewezen dat u op de DVZ had verklaard dat uw eerste arrestatie in 2014 gebeurde, antwoordde u dat het – voor zover u het zich herinnerde – gebeurde in 2015 (CGVS, p.12). Op het einde van het onderhoud verklaarde u erg in de war te zijn over het jaartal van het eerste incident en uw twijfels te hebben (CGVS, p.16). De Vragenlijst werd aan u getoond waarop u uiteindelijk stelde dat het correcte jaartal het jaartal zal zijn zoals het werd neergeschreven op de DVZ, zijnde 2014 (CGVS, p.17). Zelfs gezien uw jonge leeftijd op het moment van de beweerde arrestatie, is het bedenkelijk dat u niet specifiek kon zijn en incoherente verklaringen aflegde over het moment van de eerste arrestatie, te meer u stelde dat de impact van die eerste arrestatie zeer groot was (CGVS, p.11-12).

Voorts kon u het CGVS niet vertellen hoe de vriend heet met wie u die dag werd gearresteerd en naar het kantoor van de Guardia Nacional werd gebracht (CGVS, p.11-12). Gevraagd hoelang die jongen had vastgezet, moest u het antwoord eveneens schuldig blijven (CGVS, p.12). Gevraagd of u enig idee heeft of hij dezelfde dag als u vrijkwam, dan wel dagen, weken of maanden later, kwam u niet verder dan te stellen dat hij niet samen met u vrijkwam maar dat u niet weet hoe hij het er verder vanaf heeft gebracht daar u niet meer naar de les ging (CGVS, p.12). Uw onwetendheid roept evenwel vragen op. Als jullie daadwerkelijk samen werden gearresteerd, zou mogen worden verwacht dat u meer informatie zou hebben over de situatie van die vriend.

Wat betreft uw confrontatie met de CICPC, kon u niet verder specificeren dan dat het ergens midden 2017 was gebeurd toen u vakantie had (CGVS, p.11 en p.13), wat opnieuw vaag is. Gevraagd wie er die avond nog allemaal werd opgepakt behalve u, antwoordde u kort dat vrienden/buren uit de wijk toen ook werden gearresteerd (CGVS, p.13). Gevraagd namen te geven, noemde u enkel uw vriend B. V. bij naam (CGVS, p.13). De namen van de andere personen die er toen bij waren, herinnerde u zich niet (CGVS, p.13).

Er mag nochtans ook hier worden verwacht dat u het CGVS meer en spontaan informatie zou kunnen geven over de vrienden die in 2017 samen met u zouden zijn opgepakt door de CICPC.

Voorts dient erop gewezen te worden dat u op de DVZ had verklaard dat u na uw tweede arrestatie zeven of acht dagen werd vastgehouden, waar u op het Commissariaat-generaal sprak over een uur of zes (Vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2020, vraag 1 en CGVS, p.13). U geconfronteerd met de verklaringen die u had afgelegd op de DVZ, antwoordde u eerst met een stilzwijgen (CGVS, p.13). Gevraagd de tegenstrijdigheid uit te leggen, herhaalde u dat jullie toen maar enkele uren werden vastgehouden (CGVS, p.13). Het louter vasthouden aan uw laatste versie, is evenwel geen afdoende uitleg voor voornoemde incoherentie.

Over uw eerste en tweede vasthouding, verklaarde u op de DVZ dat de autoriteiten toen uw foto hadden genomen (Vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2020, vraag 5). Tijdens het onderhoud op het CGVS heeft u daar evenwel niets over gezegd. Nochtans werd u de kans gegeven die vasthoudingen en opsluitingen meer in detail te beschrijven (CGVS, p.10-13).

Wat betreft uw derde vasthouding na de betoging van 23 januari 2019, heeft het CGVS eveneens bedenkingen. Gevraagd die paar uur dat u vastzat in dat gebouw te beschrijven, repliceerde u dat ze u bedreigden met de dood, dat ze zeiden dat ze wisten wie u was en ook uw familie zouden herkennen en dat u best niet meer bij zulke acties betrokken kon raken (CGVS, p.14), wat opnieuw weinig doorleefd is. Gevraagd wat daar nog gebeurde, kwam u niet verder dan te stellen dat u wachtte op de bevestiging [van de betaling van het losgeld] (CGVS, p.14). U nogmaals de kans gegeven het CGVS meer informatie te geven over uw derde vasthouding en gevraagd onder andere te vertellen hoe die mannen eruit zagen, wat ze nog deden, hoe het gebouw eruit zag enz., antwoordde u dat het een hoog gebouw was met een gat in het midden, dat jullie beneden rond de fontein zaten, dat die mannen daar in burgerkledij rondliepen en dat jullie niet konden wegluchten (CGVS, p.14). Dat u er pas de derde keer in slaagde om meer te vertellen over uw vasthouding in dat gebouw, wijst op een gebrek aan doorleefdheid.

Voorts stelde u zelf niet te weten of de 300 dollar losgeld werd betaald door uw moeder of door iemand anders van uw familie (CGVS, p.14), wat bedenkelijk is. Gevraagd of u achteraf had gevraagd aan uw moeder hoe zij die hele gebeurtenis had ervaren, kwam u niet verder dan te stellen dat ze de ouders niet kon tegenspreken (CGVS, p.14), wat opnieuw weinig doorleefd is. Ten slotte dient aangaande de beschreven drie vasthoudingen opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd om deze te staven (CGVS, p.14).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België aangehouden en opgesloten bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw beweerdde deelname aan antiregeringsactiviteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een eventuele beperkte steun aan de oppositie niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Overigens heeft u tussen januari 2019 en uw vertrek in augustus 2019 geen confrontaties meer gehad met het regime specifiek omwille van uw steun aan het verzet (CGVS, p.11) en gevraagd of u na uw vertrek uit Venezuela nog heeft vernomen of de autoriteiten u zijn komen zoeken, antwoordde u negatief (CGVS, p.16).

Op de DVZ verklaarde u ook problemen te hebben gehad met uw ouders omdat zij wel regeringsgezin zijn en daarnaast ook spanningen te hebben gehad met andere aanhangers van het regime die u bijvoorbeeld niet wilden bedienen in de winkel (Vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2020, vraag 7 b)). U op het CGVS gevraagd naar de problemen met uw ouders, repliceerde u dat uw moeder als zijnde leerkracht is verbonden aan het regime die haar werkgever is. U stelde dat ze vroeger steeds voor Chávez had gestemd en het huidige regime acceptabel vindt. Gevraagd te expliciteren welke problemen dat voor u veroorzaakte, repliceerde u dat uw ouders steeds zeiden dat u problematisch was en u niet steunden. U meende dat uw familieleden die niet in Venezuela zijn dan besloten om voor u te zorgen (CGVS, p.16). Uit uw familiale situatie blijkt evenwel dat uw moeder u wél financieel ondersteunde in Venezuela (zie infra). Dat niet uw moeder maar uw familie in de Verenigde Staten uw vertrek bekostigde, wijst niet noodzakelijkerwijs op onwil van uw moeder. U houdt bovendien nog contact met uw moeder (CGVS, p.6). Wat betreft de beweerdde spanningen met regeringsgezinde burgers en uw verklaring bijvoorbeeld niet bediend te zijn geweest in de winkels van regeringsgezinden (Vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2020, vraag 7 b)), dient er opgemerkt te worden dat u ook dit element niet heeft aangehaald op het CGVS. Ook wanneer werd gevraagd of u alle problemen had verteld omwille waarvan u niet kan terugkeren naar Venezuela en of u nog iets wilde toevoegen, maakte u hiervan geen melding (CGVS, p.16-17).

Gezien bovenstaande zijn er dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van een eventuele beperkte steun aan de oppositie.

Voorts haalde u nog aan in Venezuela lastiggevallen en afgeperst te zijn geweest door de politie (CGVS, p.11). U stelde dat de politie u lastigviel als u laat over straat wandelde, zei dat ze u zouden opsluiten en u afpersten (CGVS, p.11). U gaf aan dat dat er heel vaak zulke directe confrontaties plaatsvonden (CGVS, p.11). U verklaarde dat de politie u na verloop van tijd persoonlijk kende waardoor ze u ook persoonlijk volgden, stalkten (CGVS, p.11-12). Later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd concreter en meer in detail te vertellen over die aanvaringen met de politie, repliceerde u dat u vroeger wel eens marihuana gebruikte, dat de politie u staande hield, een pond marihuana bovenhaalde en u daarvoor wilde doen opdraaien als u hen niet zou betalen (CGVS, p.14). Volgens uw verklaringen moest u twintig of vijftig dollar betalen, afhankelijk van wat ze u zeiden (CGVS, p.15). Het betreft aldus gemeenrechtelijke feiten. Gevraagd hoe vaak dat zo is gebeurd, sprak u vaagweg over verschillende keren (CGVS, p.14). Nogmaals gevraagd hoe vaak ongeveer, repliceerde u dat het een drie- à vijftal keer is gebeurd, niet altijd voor hetzelfde bedrag maar wel gelijkaardige situaties (CGVS, p.15). Drie à vijf keer is evenwel niet hetzelfde als 'heel vaak' zoals u eerder beschreef. Overigens had u op de Dienst Vreemdelingen verklaard dat u een tiental keer door de politie werd tegengehouden, gefouilleerd en afgeperst (Vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2020, vraag 7 a)). Deze incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen zetten vraagtekens bij de geloofwaardigheid ervan.

Verder gevraagd te verduidelijken wat u bedoelde toen u zei dat de politie u stalkte, antwoordde u zeer algemeen dat de politie zonder reden mensen wil lastigvallen en afpersen, dat het situaties zijn die zich voortdurend voordoen in uw land en dat als het één keer was gebeurd, dat normaal zou zijn maar dat het stalking is omdat het zo vaak gebeurt (CGVS, p.15). Uw verklaringen bleven evenwel te veel aan de vlakke. Gezien bovenstaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u dermate systematisch en ingrijpend werd lastiggevallen en afgeperst door de politie in Venezuela waardoor het leven in uw land van herkomst ondraaglijk werd.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde u het zelf niet aan maar op de DVZ had u laten noteren dat u ook problemen had met de politie en regeringsgezinde guerrilla omdat u had deelgenomen aan de illegale handel in brandstof in uw regio (Vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2020, vraag 7 a) en b)). U hierop gewezen op het CGVS, wijdde u eerst uit over die handel in benzine tussen Venezuela en Colombia (CGVS, p.15). Gevraagd of u zelf problemen heeft gekend door de verkoop van benzine, stelde u dat toen u op de finca in Fernández Feo werkte, u soms meereed met de camion om benzine te gaan verkopen. U vervolgde dat de guerrilla aanwezig is in die regio en dat jullie eens werden bedreigd door hen omdat jullie meer benzine bij hadden dan was toegestaan (CGVS, p.15). U stelde vaagweg dat dat de reden was dat u en uw gezin terug naar San Cristóbal zijn verhuisd (CGVS, p.15). In het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u tot uw 12 à 15 jaar in Fernández Feo te hebben gewoond, waarna u stelde dat u met uw moeder rond 2017 naar de wijk Sucre in San Cristóbal bent verhuisd (CGVS, p.4). Later gevraagd wanneer die confrontatie met de guerrilla plaatsvond, sprak u evenwel over oktober 2018, na het behalen van uw bachillerato (CGVS, p.17). Uw eerdere verklaringen volgend, woonde u op dat moment evenwel al terug in San Cristóbal (CGVS, p.4). Wat er ook van zij, het betreft een eenmalige bedreiging die zou hebben plaatsgevonden toen u in Fernández Feo woonde. Er blijkt geen actuele vrees uit.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u vooraleer internationale bescherming te hebben gevraagd in België eind augustus 2019, nog achtereenvolgens Frankrijk, Zwitserland, België, Nederland, Frankrijk en Spanje als toerist heeft bezocht samen met enkele familieleden (CGVS, p.9-10). U verklaarde Europese toeristische trekpleisters te hebben bezocht om dan vast te stellen dat uw geld opraaakte en terug naar België te zijn gereisd, waar u vervolgens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS, p.9-10). Uw gedrag is evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw uitleg dat u pas wist dat asiel bestaat nadat u hier had gesproken met A. W. A. M. (CGVS, p.9-10), is niet afdoende om uw beschreven gedrag te vergoelijken.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat u zeer vaag bleef wat betreft de vluchtmotieven van uw zus die hier in maart een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Gevraagd waarom A. Venezuela heeft verlaten, antwoordde u vaagweg dat ze wel haar persoonlijke redenen zal hebben (CGVS, p.16). Gevraagd of u weet waarom ook uw zus besloot te vertrekken, kwam u niet verder dan te stellen dat het losstaat van u, dat jullie niet zoveel contact hebben en dat u haar daarom niets heeft gevraagd. U concludeerde dat het iets te maken heeft met haar vriend (CGVS, p.16).

Dat jullie niet veel contact zouden hebben, mag evenwel verbazen daar jullie hier beiden in hetzelfde opvangcentrum verblijven (zie blauwe map). Het kan dan ook niet zijn dat u niet zou (willen) weten waarom uw zus die in hetzelfde land als u internationale bescherming heeft gevraagd, Venezuela heeft verlaten. Uw beweerde onwetendheid hieromtrent ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.”

“De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande beslissing. Uw paspoort; uw oude en nieuwe identiteitskaart; uw geboorteakte; uw migratiekaart van Colombia; het attest met uw belastinggegevens; uw puntenlijst van het Colegio Roberto Raikes; uw diploma van het Colegio Roberto Raikes; het certificaat dat bevestigt dat u een opleiding tot automonteur heeft gevolgd; en het certificaat dat bevestigt dat u een opleiding tot bartender heeft gevolgd, bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en studies die hier niet ter discussie staan.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade en de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM en wordt geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het EHRM hierover.

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM 26 augustus 2016, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, §§ 79-81).

Zo moet de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v. Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, § 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven zoals beoordeeld in punt 2.3. van dit arrest, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in Venezuela wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

Verzoeker toont echter niet aan dat hij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoeker laat de motivering over zijn persoonlijk situatie ook ongemoeid. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Wat u persoonlijk betreft, dient er opgemerkt te worden dat u in Venezuela steeds bij uw moeder heeft gewoond (CGVS, p.3-4). Uw moeder en vader die zijn gescheiden, zijn samen eigenaars van een woning die ze verhuren (CGVS, p.4). U maakte uw middelbare studies af en volgde bijkomend nog verschillende cursussen (CGVS, p.4 en zie ook stukken 8 en 9). U had verschillende (studenten)jobs. U werkte op een finca, in een bakkerij, in restaurants en uw laatste job was in een cybercafé waar u heeft gewerkt tot februari of maart 2019 (CGVS, p.4). U stelde dat het café moest sluiten vanwege onder andere de elektriciteitspannes die het land troffen (CGVS, p.5). Gevraagd of u daarna nog ander werk heeft gezocht, antwoordde u negatief (CGVS, p.5). Gevraagd waarom niet, repliceerde u dat u het niet nodig had (CGVS, p.5). Gevraagd hoe u dan financieel rondkwam toen u geen job meer had, stelde u dat u bij uw moeder woonde en dat zij voor u zorgde (CGVS, p.5). Uw moeder is leerkracht lagere school. Uw vader verkocht vroeger onder andere telefoonabonnementen maar u weet niet wat voor werk hij nu doet (CGVS, p.5). Uw zus V. is fotografe, reisde veel voor haar werk en woont nu in het Verenigd Koninkrijk met haar echtgenoot (CGVS, p.5). Uw zus A. die nu ook in België is, verkocht vroeger fastfood (CGVS, p.5-6). Uw halfzus ten slotte is schoolplichtig (CGVS, p.6).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een risico waar veel Venezolanen, met of zonder migratieverleden, mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Venezolanen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau

van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend.

Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *colectivo*'s in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Daarnaast is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid.

Uit de *“COI Focus – Venezuela Situatieschets”* van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geboren is in San Cristobal en altijd in de staat Tachira heeft gewoond. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. De algemene veiligheidssituatie in Venezuela laat niet toe om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het betoog in het verzoekschrift dat steunt op rechtspraak van de Raad, het EASO-rapport van augustus 2020 en twee persberichten respectievelijk van 2014 en 2017 werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP